

What shall we do in '93?

In '93 there will still be lots of important things to do. From the point of view of territorial policies, the city will have to be connected with the exterior: the airport will have been improved, although we shall most probably have to begin extending. It will obviously be necessary to solve the problem of high-speed transport, an issue on which the Generalitat is working with great drive and, I believe, most efficiently. And we shall also have to make a Metropolitan network that will make it possible to travel from Santa Coloma to Badalona, in other words a transport system on an urban territorial scale with access at all points.

It will probably be necessary to create an underground, cabled Barcelona. Barcelona is a highly dense city, and therefore has to face a serious congestion problem. Nevertheless this situation has an advantage: the cable, which in certain very extensive cities is unprofitable, is highly profitable in Barcelona, and this is one of the things the city can afford to have in order to favour a more competitive development. For a "cabled" city is far more attractive from numerous points of view: business, personal and human. These are some of the challenges left for '93, alongside another one which has been mentioned on a number of occasions and which I should also like to emphasise: that of converting the city's rivers into a great leisure area for everyone. The Llobregat and the Besòs are still to a considerable extent our great shame.

I say all this because many people must be wondering: what's going to happen in '93? Let nobody have any worries about this, because in order for things to get better there will be a lot to do in '93. Furthermore, there are resources with which to do things, despite what is an apparently untenable rhythm of investment. Speaking as Keynes would do, it's most important that there should be attractive projects in the pipeline. Attractive not from the poetical but from the material point of view: there must be someone prepared to pay for them, and these potential patrons are not lacking. There is something else I think I should mention to architects, namely demands for quality. And for concern for the environment, which is something that doesn't and historically hasn't entered into architects', economists' or politicians' calculations. There are qualitative issues which I as mayor would like to see architects including in their agendas. I've said this on numerous occasions, as have other mayors and other politicians. Barcelona is a city that sells design. I believe that quality means maintaining the demands of design. But we must also work to make it easier to maintain what we do, even if maintaining what we do means putting more money into maintenance and less into investment, because the rhythm of new investments will inevitably slow down. The specifications with which we work have to be more complete. These recent years have been years of apprenticeship for everyone, for politicians, professionals and citizens in general. The concept which is so characteristically ours and so *modernista* of learning as you work, create or modify as the initial idea is developed,

Què farem el 93?

El 93 quedaran coses molt importants per fer. Quedarà connectar, des del punt de vista de política territorial, aquesta ciutat amb l'exterior: l'aeroport ja serà millor, encara que segurament l'haurem de tornar a ampliar. Caldrà evidentment resoldre el tema del transport d'alta velocitat, que la Generalitat està impulsant amb molt de vigor i jo crec que amb molt d'encert. I ens quedarà també fer un metropolità, un metro que permeti anar de Santa Coloma a Badalona. En definitiva, hi ha d'haver una xarxa de transport a una escala urbana territorial, una xarxa que permeti l'accés punt a punt. Quedarà probablement per fer la Barcelona cablejada, soterrada. Barcelona és una ciutat molt densa i, per tant, amb molts costos de congestió. Però aquest fet té un avantatge: el cable, que de vegades en ciutats molt extenses no és rendible, aquí ho és especialment. Aquesta és una de les coses que aquesta ciutat es pot permetre de tenir per tal d'afavorir un desenvolupament més competitiu. Perquè una ciutat "cablejada" resulta més atractiva des de múltiples punts de vista: empresarials, personals i humans. Són reptes que queden per al 93 al costat d'un que s'ha esmentat algun cop i que vull remarcar també: convertir els rius en el gran espai de lleure del col·lectiu global. La nostra vergonya continua essent, en bona mesura, el Llobregat i el Besòs.

Això ho dic perquè molta gent es pregunta: i el 93 què passarà? Que no tinguin por. Perquè les coses millorin, el 93 hi ha moltes coses a fer. A més, hi ha d'on treure recursos per fer-les, malgrat un ritme d'inversió aparentment insostenible. És molt important, des d'un punt de vista keynesià, que hi hagi projectes engrescadors. No poèticament, sinó materialment engrescadors: que tinguin un pagador disposat a afrontar-los, i aquests en són alguns.

Hi ha una altra cosa que, davant d'arquitectes, crec que haig de dir. Em refereixo a l'exigència de qualitat. I de respecte pel medi, que és una cosa que no entra ni ha entrat històricament dins les equacions de l'arquitecte, de l'economista o del polític. Hi ha temes qualitius que l'alcalde demanaria als arquitectes que incloguessin cada vegada més a la seva agenda. Ja ho he fet altres vegades, i també ho han fet altres alcaldes i altres polítics.

Barcelona és una ciutat que ven disseny. Moltes altres coses potser no pot vendre, però aquesta sí. I per tant hem de tenir molta cura amb això. És el que ens identifica, i jo crec que la qualitat voldrà dir mantenir l'exigència de disseny. Però caldrà també treballar de manera que sigui més fàcil de mantenir el que fem, i haurem de dedicar més diners al manteniment i menys a la inversió. Perquè el ritme de la nova inversió baixarà ineluctablement. Les especificacions amb les quals es treballa han de ser més completes. Aquests anys han estat d'aprenentatge per a tothom, per a polítics, professionals, ciutadans en general. Aquesta concepció tan nostra i tan "modernista" d'aprendre treballant, creant o modificant mentre es desenvolupa la idea projectada, s'haurà de limitar a les exigències que el moment imposa. Hem de treballar amb especificacions millors si volem

should be limited to the demands imposed by specific moments. We have to work with better specifications if we are to continue our effort and if we want to grow in depth, that is, in quality and richness.

So far architects have been strongly involved with public spaces, and we've produced good city planning. Now what's clearly needed is involvement of architects with general systems; what's more, these general systems have to be revised at the planning stage. Although our planning is very correct, we've got to change it in some aspects because there are things it doesn't take into account, such as car parks. The market will not create enough parking space, so that it's the plan that must correct deficiencies. It's crucial therefore that the profession be involved in questions of infrastructure. So there's the subsoil, but there are also other strictly qualitative issues, such as noise, soundproofing, etc. And I come back to the need for correct specifications. I don't know what's happening in the city as regards these questions but something is badly wrong. The day we bring Barcelona up to par with other cities I'm sure things will get better, but if we don't strive to achieve minimal conditions of infrastructure people won't follow us, however much we preach.

Barcelona is a city whose attraction lies in detail, because there's too little space. We've concentrated all our creative capacity on these few square metres we've been given and all the artisan talents in this city have been harnessed to detail. However, and five years ago I wouldn't have said this, she's also a city that's achieving a set of new perspectives, some of which are so potent they're overwhelming. Personally they put me into a kind of ecstasy, and the danger here is that we might lose the enthusiasm to build. And we must build because there's room for everything; there's room for contemplation and room for construction, even for relatively potent constructions.

Pasqual Maragall

Abstract from the participation of the Mayor Pasqual Maragall in the round table "*Barcelona, la Ciutat i el 93*", held at the Association of Catalan Architects, on Oct. 30, 1990.

continuar l'esforç i si volem continuar creixent en profunditat, és a dir, en qualitat i en riquesa.

Fins ara hi ha hagut una forta implicació dels arquitectes amb els espais públics. Hem fet un urbanisme bo. Ara és evident que cal una implicació dels arquitectes amb els sistemes generals. I aquests sistemes generals, a més, s'han de revisar en el planejament. El planejament que tenim és molt correcte. El que passa és que l'hem de canviar en alguns aspectes perquè hi ha coses que no preveu, com per exemple els aparcaments. El mercat no farà prou aparcaments, de manera que allà on el mercat no arribi hi ha d'arribar el pla. És molt important, doncs, que hi hagi una implicació de la professió amb els aspectes infraestructurals. Hi ha el subsòl, però hi ha també altres temes estrictament qualitius: el soroll, l'aïllament acústic, etc. I torno a la necessitat d'especificacions correctes. No sé què passa en aquesta ciutat amb aquestes qüestions, però no ho fem gens bé. El dia en què nosaltres posem aquesta ciutat en condicions d'equiparar-se amb altres, estic segur que millorarem. Però si no fem un esforç molt gran per situar-nos en unes condicions mínimes d'infraestructura, la gent no ens seguirà. Podrem predicar el que voldrem.

Barcelona és una ciutat que se salva en el detall, per falta d'espai. Hem posat tota la nostra capacitat de creació en aquests pocs metres quadrats que se'ns ha donat, i tota la capacitat artesanal que hi ha en aquesta ciutat està abocada en aquests detalls. Però també és una ciutat –i fa cinc anys no ho hagués dit– que està aconseguint una sèrie de perspectives que no tenia. Perspectives tan imposants que ens poden deixar anestesiats. Jo personalment tendixo a extasiar-m'hi. Però el perill és no tenir aleshores l'esma de construir, i hem de construir perquè hi ha espai per a tot; hi ha espai per a la contemplació i també n'hi ha per a la construcció, fins i tot per a unes construccions relativament potents.

Pasqual Maragall

Extracte de la intervenció de l'alcalde Pasqual Maragall amb motiu de la taula rodona "*Barcelona, la ciutat i el 93*", desenvolupada al COAC el 30 d'octubre de 1990.